

kunde have været i Stand til at dræbe dem med egen Haand.

Naar senere hendes Kærlighedsskuffelse havde oprevet hende, som den gjorde, var det, fordi denne Sjælsrystelse var gaaet umiddelbart forud. Den ene Ydmygelse virkede tilbage paa Erindringen om den anden, ja Indtrykkene af de to Begivenheder blandede sig efterhaanden sammen for hende og fik en skæbnesvanger Magt over hendes Sind.

Hun havde blandt andet i hine Dage besluttet aldrig at fæste sig til nogen Mand. Med en Jøde vilde hun ikke gifte sig. Hun vilde ikke, at hendes Børn skulde komme til at gennemgaa, hvad hun selv havde maattet lide paa Grund af sin usalige Fødsel. Men at stifte Familje med en Kristen kunde hun heller ikke tænke sig. Dertil hadede hun for uforsonligt dette Samfund, der i Aarhundreder havde været hendes Stammes koldblodige Bøddel. Selve Racen skræmmede hende desuden, virkede paa hende som en raa Trusel. Synet af en saadan firskaaren, blaaøjet og kødrig Nordbo som Per vakte straks Erindringen om hine to skulderbrede og magtglade Officiantskikkelser, som hun endnu efter Aars Forløb ikke kunde mindes uden at føle Mordlyst krible hende i Fingerspidserne.

Saa var der ogsaa det, at hun nu begyndte at føle sig gammel. Hun havde været voksen siden sit ellefte-tolvte Aar. Allerede i Trettenaarsalderen havde hun haft sin første, dybt ulykkelige og oprivende Forelskelse, — hun syntes derfor, hendes Hjerte nu fortjente Hvile.

At hendes gamle Ven Eybert holdt af hende og gerne vilde have hende til Kone, havde hun